

太后

ไท่โฮ่ว

2

เต๋าเลวียน (道玄) : เปียน

ชิงช้อ : แปง

สี่สิบเอ็ด

คนก่อนหน้า?

เขายังอาจเรียกพระบิดาว่าคนก่อนหน้าเขียวหรือ!

เมื่งเจิงเดือดดาลขึ้นมาในที่นี้ ความกรุณาโกรธแทบเผาไหม้ในลำคอ เขาเข้าไปคว้าคอเสื้อเจิงอวีเหิงแน่นก่อนจะดึงเข้ามาหาตัว จากนั้นก็กล่าวเสียงแข็ง “เจ้าว่าอะไรนะ!”

เจิงอวีเหิงมองเขาอย่างสงบ หากเป็นเมื่อก่อนตนในฐานะขุนนางคงนึกกลัวที่ฮ่องเต้ทรงมีโทษะ ทว่าเมื่อเผชิญหน้ากับเหนียงเหนียงมานานหลายวัน ผสมกับความโกรธที่เก็บกลั่นมานาน เขาก็ลืมไปว่าความหวาดกลัวนั้นสะกดอย่างไร ทว่ายังแสดงออกอย่างนอบน้อมเช่นเดิม “กระหม่อมไฉนเลยจะกล้าเทียบเทียมฮ่องเต้พระองค์ก่อน”

ทว่าน่าเสียดายที่ความนอบน้อมนั้นเมื่อจบดับความเย็นชาเอาไว้ได้ แม้ปากกล่าวว่า ‘มีอาจเทียบเทียม’ แต่ในแวตตาลกลับแสดงออกอย่างชัดเจนว่า ‘ข้าจะไปถือสาอะไรกับคนตาย’

สิ่งนี้ได้ยั่วโมโหเมิงเจิงเข้าอย่างจัง

ตั้งแต่เมิ่งเจิงขึ้นครองราชย์ เมื่อเทียบกับพระบิดาแล้วไม่ว่าทางใด
ตนก็สู้เขาไม่ได้ทั้งนั้น แต่กระนั้นพระบิดาก็เป็นคนที่เขาให้ความเคารพ
เจิ่งอวี่เหิงที่มีบุคลิกเช่นนี้ย่อมน่าอิจฉาในสายตาเขา “เจิ่นจะคิดซะว่าเจ้าเป็น
ของที่อยู่ไม่ติดเรือน³² ก็แล้วกัน!”

ของที่อยู่ไม่ติดเรือนจะนับเป็นอะไรได้ เห็นได้ชัดว่าเมิ่งเจิงโกรธจน
เลือดขึ้นหน้าเสียแล้ว

ขณะที่เมิ่งเจิงกำลังจะเรียกคนเข้ามาจัดการเขา เมิ่งไจ่เยว่ก็ได้สติ
กลับมาหลังจากชะงักค้างไปนาน นางรีบเข้าไปแทรกกลางระหว่างทั้งสอง
ทันที ก่อนจะขวางมือพี่ชายไว้พลางเอ่ย “เสด็จพี่ เสด็จพี่โกรธอะไรเขาหรือ
เขาเป็นหมอหลวงของเสด็จแม่ หากเขาอวดดีแค่บอกเสด็จแม่ก็ได้ ไม่เห็น
ต้องพูดต่อหน้าให้เสียเกียรติเช่นนี้เลย”

กล่าวจบก็รีบส่งสายตาให้เหล่าคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเขา ทั้งชั้นที่และ
องครักษ์พากันถอยกรูดไปหลายสิบก้าว องค์หญิงขยิบตาจนแทบเป็น
ตะคริว เกรงว่าทางนั้นจะไม่เห็น นางจึงจ้องอย่างร้อนใจ แต่ก็ยังไม่มีใคร
กล้าเข้ามา

เมิ่งไจ่เยว่ก็ตรัสร้องอยู่ในใจ...นี่มันสมรภูมิอันใดหนอ ไม่ได้เกิดขึ้น
ที่ตำหนักเสด็จแม่ แต่เป็นนางประสบพบเจอเองเสียแบบนี้

เมิ่งเจิงจ้องหน้านางพลางขมวดคิ้วมุ่น แล้วเอ่ยด้วยสีหน้าขัดเคือง
“เขามีความผิด สมควรโดนประหาร!”

เมิ่งไจ่เยว่กล่าว “ก็ได้เพคะเสด็จพี่ เสด็จพี่จะตัดหัวเขาก็ไม่เป็นไร
แต่จะทูลเสด็จแม่ว่าอย่างไรเล่า หัวเมืองหลวงนี้ไม่มีใครดีเท่าเขาแล้วนะ
เพคะ”

เมิ่งเจิงกล่าวอย่างเดือดดาล “นี่คือหมอหลวง! ไม่ใช่บุรุษเรียงเมือง!”

เมิ่งไจ่เยว่ที่เผลอหลุดปากพูดความคิดจริงๆ ในใจออกมา แทบจะ

³² เป็นสำนวนจีน โดยมากไว้ใช้ประณามหญิงที่มีเรือนแล้วแต่ยังทำพฤติกรรมล่อล่อน

กัลดลินตัวเองตาย “แต่ในสำนักหมอลวง หมอลวงเจ็ญน้อยมีทักษะสูงส่ง คนหนึ่ง ท่านอาจารย์ของเขาก็คือเจ็ญหมอลวงหลิวที่อยู่กับราชสำนักนับสิบปี และเจ็ญจะเกษียณกลับบ้านเกิดไปนะเพคะ”

พูดจบนางก็ถอยหลังออกไปอีกหนึ่งก้าว ก่อนจะสะกิดแขนเจ็ญอวีเหิง แล้วเค้นเสียงลอดไธฟันออกมา “คุก-เช่า-สำนัก-เสีย”

เจ็ญอวีเหิงมองเขาครูหนึ่ง จากนั้นก็กวบชายเสื้อแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าเม็งเหิงเจ็ญบๆ พลังหลบตาลงต่ำ เห็นเพียงลวดลายมังกรหุราบบนพระวรกาย แต่กลับพูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว

เม็งเหิงดูก็รู้ว่าเขาไม่เต็มใจสำนักผิดจริง จึงเอ่ยเสียงเย็น “รอเจ็ญเข้าไปกราบทูลเสด็จแม่ให้ขับเจ้าออกจากตำแหน่งหนึ่แล้วค่อยประหารเจ้าทีเดียว ดูซิว่ายังมีใครในไธหล้ากล้าคิดไม่ซื่อกับเสด็จแม่ของเจ็ญอีกหรือไม่”

องค์หญิงถึงกับถอนหายใจ เสด็จพี่ของข้านี้หนอ ใครกันแน่ที่คิดไม่ดี เสด็จแม่ของพวกเรามีความรักที่ฝังตรึงใจไม่ลืมเลือนอยู่ อย่างมากก็แค่ชมชอบที่เขารูปงามเท่านั้น

ไม่อย่างนั้นจะมีคำพูดที่ว่าบุตรสาวเป็นเหมือนเสื้อนวมได้อย่างไร นางคือคนที่เข้าใจหัวใจของพระมารดาที่สุดในบรรดาคนเช่นเม็งแล้ว

เจ็ญอวีเหิงหลบตาลงขณะพูดเสียงดัง ไม่ได้อวดดีหรือถ่อมตนจนเกินไป “ทั้งใจของกระหม่อมมีเพื่อเหนียงเหนียง ขอฝ่าบาทเข้าพระทัยด้วยพะยะค่ะ”

ตอนที่ยังไม่ได้เอ่ยคำนี้ออกมา เม็งเหิงยังอดทนไม่ลงไม้ลงมือกับเจ็ญอวีเหิงได้ เพราะมีคำว่า ‘ศักดิ์ศรีของราชวงศ์’ ค้ำคอเอาไว้ ทว่ายามนี้ฮ่องเต้กลับหันหน้ามาโบกมือให้คนที่อยู่ไม่ไกล พลังเอ่ยอย่างกรุ่นโกรธ “ตาบอดกันหมดหรือ! ชัดขวางขบวนเสด็จ ดูหมิ่นฮ่องเต้ เอาไม้ไผ่มาลงโทษเขาเดี๋ยวนี้!”

เหล่าขันทีพากันลนลาน ทางหนึ่งก็ส่งคนไปตามหาพระสหายซางที่

ไม่ได้มาทำงานวันนี้ อีกทางก็ไปหาไม่ยอมมาตามพระประสงค์ของฮ่องเต้
การลงโทษเช่นนี้มักเกิดขึ้นในราชสำนัก จำนวนโทษสูงสุดคือหนึ่งร้อย
ไม้ แต่โดยปกติแค่แปดสิบไม้ก็หายใจระววยแล้ว จะรอดหรือไม่ก็ปล่อย
ให้เป็นไปตามชะตากรรม

จากกรณีที่เคยเกิดขึ้นในรัชกาลซิงหนิง การลงโทษเช่นนี้จะถูกแบ่งเป็น
สองวิธี หนึ่งไม่เปลื้องผ้า คือโบยทั้งที่มีเสื้อผ้า ส่วนใหญ่มีไว้เพื่อให้อับอาย
ดังนั้นต้องให้นอนอยู่บนแท่นทรมานก็ยังไม่ถึงตาย ส่วนอีกวิธีคือให้เปลือย
กายรับโทษทัณฑ์ หรือก็คือ ‘การโบยให้ตาย’ ขุนนางใหญ่คนสุดท้ายที่อยู่
ข้างกายหมิงเต๋อฮ่องเต้ก็ต้องโทษทัณฑ์เลาะกระดูกจนตาย ทั้งที่เคยเป็น
เพชรฆาตโบยตีผู้อื่นมาแท้ๆ

เหล่าชั้นที่รับคำบัญชา ก่อนจะรีบไปจัดการ

เมิ่งไจ่เยว่เห็นเช่นนั้นก็เริ่มกังวล ยามนี้คงมีเพียงพระมารดาเท่านั้น
ที่ช่วยเขาได้ นางอาศัยจังหวะที่เมิ่งเจิงสั่งการอยู่แอบกระซิบกับนางกำนัล
ในตำหนักองค์หญิง “ไปตามเสด็จแม่มาเร็ว”

สาวเฝ้ามองทางไปตำหนักก็เห็นว่ามีคนติดตามขบวนเสด็จอยู่
ไม่น้อย หากต้องฝ่าฝูงชนออกไปต้องถูกขวางไว้แน่ จึงเอ่ย “องค์หญิง กว่าจะ
ไปถึงตำหนักก็หนิง เกรงว่าคนจะถูกโบยตายเสียก่อนนะเพคะ”

เมิ่งไจ่เยว่มองตามสายตาของนางก็รู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ เหนือเริ่มขึ้น
ที่จู่โจม ก่อนจะสั่งการอย่างรวดเร็ว “เช่นนั้นไปที่ฝ่ายใน ไปตามหัวหน้าชั้นที่
เซวียนมา”

นางกำนัลก้มหน้ารับคำสั่ง

นางเพิงสั่งการเสร็จก็มีชั้นที่ที่ไม่รู้ว่าขยับมาจากไหนนำเก้าอี้ออกมา
วางให้ เมิ่งเจิงนั่งลงด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก อีกทั้งยังเต็มไปด้วยจิตสังหาร
สีหน้าของเขาถูกซ่อนไว้ใต้เงาร่ม แต่กลับแผ่ไอเย็นออกมาไม่หยุด

ดูแล้วเหมือนต้องการเอาชีวิตให้ได้

เมิ่งไจ่เยว่พुरुลมหายใจแล้วกระแอมกระไอออกมา ชั้นที่จึงรีบยก

เก้าอี้เข้ามาให้ นางรวมกระโปรงแล้วนั่งลง ไม่รู้ว่ากำลังเสริมจะมาช่วยได้หรือไม่ นางม้วนผ้าไหมปักกลดลายสีทองในมือด้วยความร้อนใจเสียวๆ

ผ่านไปครู่หนึ่งเหล่าขันทีก็ยกแท่นทรายออกมา แล้วยกไม้โบริงที่ทำจากไม้เกาลัดหุ้มเหล็ก ส่วนคนที่รับผิดชอบการลงทนต์นอกจากขันทีผู้คุมตราขางซ้ายแล้ว ก็มีส่วเสี่ยงที่ประจำคุกหลวง เซวียนจิ้งอว้นที่ประจำตำหนักฉือหนิง และเงินซิงหางซึ่งเป็นหัวหน้าขันทีประจำตำหนักเฟิงเจ้าเท่านั้น

นอกเหนือจากขางซ้ายแล้ว อีกสามคนก็เป็นขันทีที่รับใช้หน้าพระที่นั่งเช่นเดียวกัน ขณะนี้เมิ่งเจิงกำลังเดือดดาลนั้น สามในสี่คนก็มาถึงพอดี นอกจากเซวียนจิ้งอว้น ก็ถือว่าขันทีผู้มีอำนาจในราชสำนักมากันครบแล้ว

เมิ่งเจิงยกหน้าขึ้นสั่งขางซ้าย “โบริงแปดสิบไม้ ลงมือเสีย”

ขางซ้ายเพิ่งก้าวไปข้างหน้า ส่วเสี่ยงที่เสียบขริมมาตลอดก็ยกหน้าขึ้น “ฝ่าบาทจะโบริงอย่างไรพะย่ะค่ะ”

เมิ่งเจิงยังไม่เข้าใจเรื่องเหล่านี้ชัดเจน แท้จริงมันคือ ‘ความอับอาย’ หรือการ ‘โบริงให้ตาย’ กันแน่ ตั้งแต่เขาเป็นฮ่องเต้มายังไม่เคยใช้ไม้โบริงขุนนางในราชสำนักมาก่อน นี่ถือเป็นครั้งแรก

เขาขมวดคิ้วพลาบเอยด้วยความหงุดหงิด “มันจะตืออย่างไรได้อีก จะพุดให้ถามความทำไม!”

ส่วเสี่ยงก้มหน้าและยังคงเอยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ฝ่าบาททรงมีใจเมตตาหาที่สุดไม่ได้ หากให้เปลื้องผ้าโบริงแปดสิบไม้ เขาอาจไม่รอดพะย่ะค่ะ”

เมิ่งเจิงใจกระตุก แม้ปากตนบอกว่าจะตีให้ตาย เขาสมควรถูกฆ่าให้ตาย แต่ในใจก็ยังเป็นกังวลกับเรื่องพระมารดาอยู่ จึงเกิดไม่กล้าขึ้นมามีเล่ห์นอกล

เขาหันไปถามอิ่งอิ่ง “แปดสิบไม้ก็ตายแล้วหรือ รองเจ้ากรมเว่ยแห่งกรมอาณัติเคยถูกเสด็จพ่อสั่งโบริงแปดสิบไม้ ตอนนี่ยังแข็งแรงตืออยู่ไม่ใช่

หรือ”

องค์หญิงไม่ได้ตอบในทันที ฮ้องเต๋ขมวดคิ้วแน่นก่อนทวาดเรียก “อิงอิง!”

เมิ่งเจิงรีบเก็บสายตาที่มองส่วเสียงอยู่กลับมายอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดที่มุมปากพลางเอ่ย “พระองค์ก็ลองให้พวกเขาทดลองดู เสด็จแม่ไม่ได้รับสิ่งสิ่งใด หากไม่ใช่เพราะเสด็จพี่ขัดเคืองพระทัย บ่าวกลุ่มนี้มีหรือจะกล้าโวยตีเขา”

แม้เมิ่งเจิงจะไม่พอใจที่นางกล่าวเช่นนั้น แต่ก็ยังเชื่อองค์หญิง และหันไปกล่าวซ้ำให้อีกหลายคนฟัง

ส่วเสียงนั่งงอไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น “บ่าวทำงานที่คุยกหลวงให้เหินยงเหินยง ยินดีแบ่งเบาความกังวลให้ฝ่าบาทพะย่ะค่ะ”

เมิ่งเจิงมองพินิจเขาครู่หนึ่ง ขณะกำลังจะตอบตกลง ซางข่ายที่อยู่ด้านข้างก็เหลือบมองส่วเสียงแล้วเอ่ย “ท่านส่วทำงานที่คุยกหลวงมานาน บ่าวได้ยินมาว่า...เขาก็รู้จักหมอลวงเจิ้งผู้นี้ ทั้งยังเคยถือตรากิเลนหยกไปยื่นรอรเพื่อเปิดประตูวังยามวิกาลให้เขาด้วย แคปิดบังเบื้องบน ไปปิดเจ้านายง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย ฝ่าบาท...”

“เปิดประตูวังในยามวิกาล?” เมิ่งเจิงกำมือแน่น สายตาที่มองส่วเสียงคมกริบราวกับมีด

ส่วเสียงก้มหน้าอยู่ตลอดเวลาโดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมา ทำที่นั่นทั้งอ่อนน้อมและอดกลั้น ไม่ได้เอ่ยโต้แย้ง และทูลไปตามความจริงเท่านั้น “บ่าวรับบัญชาจากไทเฮาให้ไปรอรหมอลวงเพื่อถวายเป็นการรักษาพะย่ะค่ะ”

เมิ่งเจิงมองเขาครู่หนึ่งโดยไม่เอ่ยสิ่งใดนอกจากคำว่า “ซางข่าย เจ้าทำเสีย”

พระสหายซางพยักหน้าแล้วเดินออกมาจากแถว ซึ่งไปยังชั้นที่น้อยลงสามคน “เปลื้องผ้าหมอลวงเจิ้งออก!”

ส่วเสียงกำมือแน่นพลางเอ่ยเสียงเบา “หากฝ่าบาททรงอนุญาตให้

ชั้นที่ผู้คุมตราลงโทษ ก็อาจถูกสงสัยว่าทำไปเพราะอารมณ์ส่วนตัว อีกทั้งชั้นที่ผู้คุมตรายังเคยมีปากเสียงกับหมอลวงเจิ้งจนไท่เฮาต้องไต่สวนด้วยตนเองพะยะค่ะ”

แม้เมิ่งเจิงจะไม่อยากให้สวี่เสียนพูดต่อ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเป็นความจริง แม้เขาจะอนุญาตเรื่องนี้แล้ว แต่การทำอะไรโดยพลการก็ไม่ใช่เรื่องดีเช่นกัน

เขายกมือขึ้นชี้ไปยังเนินซิงหางแห่งตำหนักเพ็ญแจอย่างเดือดดาล “เช่นนั้นเจ้ามาลงโทษ!”

หัวหน้าชั้นที่เจินคือเจ้าของใบหน้าเกลี้ยงเกลา รูปลักษณ์ดูธรรมดาทั่วไป เขาก็ม้วนหน้าเอ่ย “พะยะค่ะ”

เจินซิงหางคือคนของตำหนักเพ็ญแจ หรือก็คือคนที่สองหาไว้ใจ นับตั้งแต่สนมสวี่ไท่บุตร หวังซองเฮาก็ยิ่งเคารพรักเหนียวเหนียวแห่งตำหนักฉือหนิงมากขึ้น นางจึงหลีกเลี่ยงการเข้าเฝ้าทั้งเช้าเย็นเพื่อไม่ให้เป็นการรบกวน แต่เปลี่ยนเป็นส่งคนไปถามเป็นครั้งคราว ทั้งยังกำชับห้องเครื่องตำหนักฉือหนิงให้ถวายรับใช้อย่างดีแทน

เจินซิงหางเข้าใจเจตนาของเจ้านายตนดี ยามนี้จำเป็นต้องยอมอย่างช่วยไม่ได้ ทำได้แค่ให้ชั้นที่กุดเจิ้งอวี้เหิงลงกับแท่นทรมาน ให้ชั้นที่มีพละกำลังถือไม้โบยไว้ขณะถูกแซนเลื้อขึ้น “ลวงเกินไต่เท่าเจิ้งน้อยแล้ว”

เจิ้งอวี้เหิงไม่ได้เอ่ยตอบอันใด

ชั้นที่ถือไม้โบยมองไปยังปลายเท้าเจินซิงหางอย่างเข้าใจดี

ต่งหลังจีวรรับรองพระชายาหลินอันอ่องอยู่ที่ตำหนักฉือหนิง

เมื่อวานม้าเร็วที่มาจากพื้นที่คักดินาต้องวิ่งจนเหนื่อยตายไปหลายตัว เพื่อมาส่งข่าวการเสียชีวิตของหลินอันอ่อง สะไ้เพ็งแต่งเข้าไม่นาน อ่องซุราก็จากไป ไม่ว่าจะด้านความรู้สึกหรือด้วยหลักเหตุผล พระชายาหลินอันอ่องก็จำต้องพาซื้อจ้อกลับไปจัดการงานศพให้หลินอันอ่องอยู่ดี

ต่งหลังจี้วควรส่งคนไปร่วมแสดงความไว้อาลัยด้วยเช่นกัน
ทันทีที่ทราบข่าว มู่เสวี่ฮวาก็พาซือจื่อเมิ่งเซ็นเข้าวังหลวงมาเพื่อ
ทูลลาไทเฮา

ตำหนักฉือหนิง พระชายายังคงดูปกติ ดูไม่ออกว่านางเสียใจหรือไม่
ส่วนซือจื่อเพียงขมวดคิ้วเล็กน้อย ขณะที่ต่งหลังจี้วกำลังสนทนากับทั้งคู่อยู่
ก็ได้พบสะใภ้ตำหนักอ๋อง หรือแม่นางจู่ที่ยามนี้เป็นพระชายาซือจื่อแล้ว
นั่นเอง

พระชายาซือจื่อนามว่าจู่เหยียนจิ้ง รูปร่างสะอิดสะเอ้ง เป็นโฉม
ละครญ แม่เป็นบุตรสาวจากตระกูลเล็กๆ แต่ทว่ากลับส่งงามนัก

ต่งหลังจี้วเอยชื่นชมนางสองสามประโยค อดคิดไม่ได้ว่าสตรีผู้นี้อายุ
ใกล้เคียงกับเจิ้งอวี่เหิง ส่วนตนกลับอายุมากขึ้นตามกาลเวลา แทบจะนับว่า
เป็นผู้อาวุโสของเขาได้ ในใจหัดหุดหัดคิดถึงเขาเหลือเกิน

ขณะนั้นมีคนผู้หนึ่งรีบร้อนเข้ามา เซวียนจิ้งอวีนเหิงผุดเต็มหน้า
ผาก แต่กลับเคลื่อนไหวไร้สຸ້มเสียงและรวดเร็ว เขาทำความเคารพพระชายา
และคู่สามีภรรยาซือจื่อเสียบๆ จากนั้นจึงเดินไปกระซิบบางอย่างกับไทเฮา

รอยยิ้มของต่งหลังจี้วพลันเลือนหายไป ก่อนจะหันขวับไปมองเขา
แล้วถาม “จะลงโทษเขาจริงๆ หรือ”

เซวียนจิ้งอวีนเอยตอบ “พะยะค่ะ”

ต่งหลังจี้ววางมือบนโต๊ะหนังสือแล้วลุกพรวดขึ้นทันที ทว่าเบื้องหน้า
คือพระชายาหลินอันอ๋อง ซือจื่อ และพระชายาซือจื่อ พระนางจึงจำต้อง
สงบสติอารมณ์แล้วนั่งลงอีกครั้ง หลังจากครุ่นคิดครุ่นหนึ่งก็เอยขึ้น “เซิน-
เออร์”

เมิ่งเซ็นลุกขึ้นแล้วประสานมือคำนับ “เสด็จป่า”

“เจ้าไม่ได้พบฮ่องเต้มานานแล้ว กลับพื้นที่ดักดึกครั้งนี้ไม่รู้ว่าจะได้
กลับมาอีกเมื่อไร” พระนางกล่าวต่อ “ไปเชิญฮ่องเต้มาที่ตำหนักฉือหนิง
พวกเจ้าพี่น้องจะได้พูดคุยรำลึกความหลังกัน”

แม่เมิ่งเซ็นจะไม่เข้าใจความนัยที่แฝงอยู่ แต่รับสั่งของเสด็จบำถือเป็นที่สุด จึงรีบตอบ “พะยะค่ะ หลานจะไปเดี๋ยวนี้”

แม้เขาจะไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่ามู่เสวี่ยฮวาจะไม่เข้าใจอีกคน พระชายามักมีไหวพริบเกี่ยวกับเรื่องราวในวังหลวงเป็นอย่างดี นางมองสีหน้าไทเฮาก่อนเอ่ยกำชับ “หากฝ่าบาทไม่ได้ทำเรื่องสำคัญเร่งด่วนอันใด เจ้าก็บอกให้เขาเลิกทำแล้วรีบมาที่ตำหนักฉือหนิงเสีย ข้ากับเสด็จบำถือของเจ้ารอกินข้าวด้วยกันอยู่”

เมิ่งเซ็นตอบรับ “ขอรับ ท่านแม่”

คำอธิบาย

สี่สิบสอง

ตอนที่ไม้แรกโบลงมา เจิ้งอวี้เหิงก็คิดว่าหัวหน้าชั้นที่เจินผู้นี้ยังยังมีมือ
อยู่บ้าง

ตั้งแต่เล็กเขาถูกโบลีตเป็นประจำ แต่ก็ไม่ได้หลงเหลือรอยแผลเป็น
ไว้บนร่างกาย แม้แต่รอยแผลถูกโบลีครั้งก่อนก็ใกล้หายดีแล้ว แต่เพราะ
หนีออกมาจากพันนาการของตระกูลเพื่ออยู่ข้างกายเหินยงเหินยง ความ
อดทนที่สั่งสมมายาวนานจึงค่อยๆ ลดลง ถึงขั้นไวต่อความเจ็บปวดมากขึ้น

หากไม่เปลี่ยนผ้าออกก็นับเป็นการ โบลีให้บ่อย แม้จะเจ็บหนักก็
ไม่ถึงกับทำให้ถึงแก่ชีวิต

แต่กระนั้นการลงโทษด้วยการโบลีแปดสิบไม้ก็ยังนับว่าเกินไป

เจิ้งอวี้เหิงหลับตาลงพลางกลั้นหายใจ ปล่อยตัวเองให้ไม่สนใจความ
เจ็บปวดนั้น ในหัวฉายภาพหลังจากนี้รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกขณะที่
ดวงใจทั้งสองได้แนบชิดกันขึ้นมาราวกับภาพหลอน

จู่ๆ ตนก็เข้าใจฮ้องเต้ขึ้นมา นี่คือพระมารดาของเขา เป็นคนที่เขา
เคารพรัก หากมีใครคิดครอบครองดวงใจเธอขึ้นมา เกรงว่าต่อให้ไม่ใช่

โอรสและเป็นเพียงคนที่ชื่นชมพระนางก็แทบคลั่งได้เช่นกัน

ไม่ว่าฮ่องเต้จะปฏิบัติต่อเขาอย่างโหดเหี้ยมและเย็นชาเพียงใด เจิ้งอวี้เหิงก็เข้าใจสาเหตุที่อีกฝ่ายขัดเคืองได้ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะต้องถ่อมตัวและยอมก้มหัวเชื่อฟังอย่างไร้เงื่อนไขอยู่ดี

เขานึกสงสารเมิ่งเจิงอย่างน่าประหลาด

ฮ่องเต้เคารพรักพระมารดายิ่งนัก ทั้งยังตั้งใจจะพัฒนาการไท่เฮาไว้กับคำว่า ‘รักนรีนন্দ’ ของฮ่องเต้พระองค์ก่อน อยากให้พระนางครองตัวเป็นม่ายเพื่อพระบิดาของเขาเพียงผู้เดียว

ความรักนับถือของฮ่องเต้ไม่ต่างจากโช่ตรวนที่ถ่วงเอาไว้จนคนหายใจไม่ออก

เจิ้งอวี้เหิงลุกขึ้นมา ใบหน้าของเขาซีดขาว กลุ่มผมชุ่มไปด้วยเหงื่อภาพ เขามองฮ่องเต้ผ่านแพขนตายาวด้วยอารมณ์ที่อยากจะคาบเดา

ภายใต้ร่มเงานั้น เมิ่งเจิงยิ่งกำมือแน่นขึ้น สายตานี้ทำให้เขาหงุดหงิดเขาคือเบื้องสูงที่สั่งโอบยเจิ้งอวี้เหิง แต่สายตานักโทษกลับเต็มไปด้วยความสังเวช...ยิ่งเป็นในยามนี้ มันยังมีพลังทำลายล้างยิ่งกว่าการดูถูกหรือจงเกลียดจงชังเป็นไหนๆ

เขาเสียบไปครู่หนึ่ง นิ้วมือทั้งห้ากำแน่นจนกระดูกสันหลังดัง “เจิ้งอวี้เหิง!”

เจิ้งอวี้เหิงมองไปที่เขา ร่องรอยการถูกลงโทษบนร่างกายแทบถูกมองข้ามไป เขาค้นพบว่าความสุขทางใจอันยิ่งใหญ่ของฮ่องเต้คือการได้ชิมซาบความเห็นแก่ตัวอยู่เฉยๆ เขาเฝ้าริมฝีปากพลางขานรับ “พะยะค่ะ”

เมิ่งเจิงผุดลุกขึ้นทันที

สีหน้าของเขามีตครึ้ม ความเดือดดาลแทบทะลักออกมาจากใบหน้า แม้แต่องค์หญิงที่อยู่ด้านข้างยังตกใจ

เมื่อใจเยว่ไหนเลยจะอ่านบรรยากาศระหว่างสองบุรุษออก นางมองไม่เห็นดาวอัคคี³³ จันใด ในใจก็ยิ่งฉงนฉงนั้น เมื่อครู่ยังนั่งกันอยู่ดีๆ จู่ๆ

ก็ตะโกนชื่อออกมาแล้วโทสะปะทุเช่นนี้ เหตุใดเสด็จพี่ของนางถึงใจแคบ และพูดไม่ฟังเช่นนี้หนอ

องค์หญิงรีบลุกขึ้นคว้าแขนเมิ่งเจิงเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียง ออดอ้อน “เสด็จพี่ นี่เราก็นั่งดูมานานแล้ว ปล่อยให้พวกบ่าวโหมยกเขาไปเถิด ท่านไปเข้าเฝ้าเสด็จแม่กับข้าเถิด”

เมื่อเมิ่งเจิงบันดลโทสะไม่ได้ก็ยิ่งโกรธเคือง เขาปัดมือองค์หญิงออก แล้วชี้เงินซิงหาง “ตีเขาให้ตาย!”

หัวหน้าขันทีเงินตัวแข็งทื่อ ก่อนจะล่อลวงลักขอรัก สวีเสียงที่อยู่ ด้านข้างคล้ายกำลังจะพูดอะไรบางอย่างแต่โดนฮ่องเต้ขัด

“ท่านสวี หากท่านคิดแก้ตัวให้เขาอีก เงินจะไม่เห็นแก่ที่ท่านคอยรับ ใช้เสด็จแม่อีก”

เมิ่งเจิงเว่ตกตะลึง ในใจคิดว่าจะโทษสวีเสียงของนางได้อย่างไร นาง นึกต่อต้านขึ้นมาจึงหันไปเอ่ยกับเงินซิงหาง “หัวหน้าขันทีที่ดีให้เต็มที่ ตีเขาให้ ตาย หากเสด็จแม่ถามว่าผู้ใดกระทำ ก็ให้ตำหนักเฟิ่งเจ๋ารับผิดชอบ ฮ่องเต้ ของพวกเจ้าเคยชินกับการแก้ต่างให้ตนเอง แต่กับพี่สะใภ้ฉันไม่ง่าย จากนั้น ต้องตรอมตรมทุกวันเป็นแน่”

องค์หญิงแสรวกผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับทางตาตนเอง “ชีวิตของสตรี เช่นพวกเราช่างซบเซาหนัก ไม่ว่าจะแต่งกับผู้ใดก็เป็นเช่นนี้ไปเสียหมด สามปี ที่ไม่เคยเห็นค่าเป็นกงเองก็...”

เมิ่งเจิงคว้ามือนางพลางกล่าวอย่างเดือดดาล “องค์หญิง! เจ้าพูด อะไร! เหตุใดจึงเอาเงินไปเปรียบเทียบกับสว่สนัสนั้น!”

เมิ่งเจิงกำลังจะเห็บแถมเขาก็กองสามคำ ทว่ามีคนเดินเข้ามา จากอีกทาง เป็นหลินอันซื่อจื่อเมิ่งเซิ่น และอาลักษณ์หญิงแห่งตำหนัก ฉื่อหนิงอย่างตู่เยว่หว่านซึ่งกำลังเดินนำอยู่ด้านข้างนั่นเอง

³³ ดาวอังคาร

เมิ่งเซินเดินออกมาจากฝูงชน ก่อนค้อมกายคารวะฮ่องเต้ “กระหม่อม
เมิ่งเซิน ถวายบังคมฝ่าบาท”

เมิ่งเจิงเห็นเยว่หว่านถูกที่อยู่ด้านหลังเขาก็ตระหนกขึ้นมา รู้ได้ทันที
ว่าเรื่องนี้ไปถึงตำหนักฉือหนิงแล้ว จึงเอ่ยขึ้น “ไม่จำเป็นต้องมากพิธี”

เมิ่งเซินทำความเคารพองค์หญิง เมิ่งไจเยว่ก็คารวะเขากลับตาม
ธรรมเนียมแล้วเอ่ยเรียก “พี่รอง”

เมิ่งเซินตอบอย่างนบนอบ “มิกล้า” ก่อนจะเอ่ยตามที่ไทเฮารับสั่ง
“เสด็จบำเพ็ญสมาธิไปเสวยร่วมกันที่ตำหนักฉือหนิงพะย่ะค่ะ”

เมิ่งเจิงเหลือบมองท้องฟ้า เสวยมื้อใดกันหนอ เมื่อเหลือบมองเจิ้ง-
อวี้เหิงอีกครั้งก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นเพราะเขา

สีหน้าฮ่องเต้ตึงเครียด ฝ่ามือที่กำแน่นคลายออก ไม่นานก็เอ่ยขึ้นมา
“พระชายาสบายดีหรือไม่”

เมิ่งเซินกล่าว “ตั้งแต่กระหม่อมแต่งงาน สุขภาพของท่านแม่ก็ดีขึ้น
มาก ตอนนี้รอรอยู่ที่ตำหนักเสด็จบำเพ็ญสมาธิพะย่ะค่ะ”

“ให้ผู้ว่าราชการทั้งสองรอแทนนี้ เงินละลายใจจริงๆ” ในที่สุดเมิ่งเจิงก็เอ่ย
เสียงอ่อนลง เขารู้ว่าการมาของเมิ่งเซินนั่นคือพระประสงค์ของพระมารดา
แม้เขาจะไม่เต็มใจแต่ก็ไม่กล้าขัดขึ้น จึงได้แต่เก็บสีหน้าแล้วสั่ง “ไปตำหนัก
ฉือหนิง”

ร่วมกับเกี่ยวมังกรในขบวนเสด็จถูกยกขึ้นมาอีกครั้ง ทุกคนเข้าแถว
กันสองฝั่งเพื่อให้เมิ่งเจิงขึ้นเกี้ยว เมื่อเขาขึ้นไปนั่งแล้วก็ไม่ได้มองมาที่เจิ้ง-
อวี้เหิงอีก ทั้งยังแสสร้งทำเป็นไม่สนใจและกล่าวเพียง “อึ้งอึ้ง เจ้าก็มาด้วย”

เมิ่งไจเยว่ลอบมองสวี่เสียนขณะเอ่ยตอบเสียงเบา แต่นางก็กล้าหาญ
ยิ่งนัก ระหว่างเดินผ่านสวี่เสียนก็กระซิบถาม “เจ้าได้พกจี้มนต์ติดตัวหรือไม่”

นางพูดถึงผู้หยอยัดที่ตนยึดใส่ในมือเขาดอนอยู่บนรถม้าคราวก่อน
ซึ่งมันเป็นของพัดด้ามโปรดของนาง

สวี่เสียนขมวดคิ้ว ไม่กล้าเอ่ยตอบกลับอันใด

เมื่อทั้งสามจากไป เงินซึ่งทางจึงสั่งให้ขันที่น้อยหยุดมือ ในยามนี้ น่าจะโบยไปยี่สิบสามสิบไปแล้ว

หลังจากการลงโทษหยุดลง เจิ้งอวี้เหิงก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดที่เล่นรื้อขึ้นมาซ้ำๆ เขารู้สึกได้ว่ามีคนมาพุงตนลงจากแท่นทรมาน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่า เป็นสวี่เสียง

สวี่เสียงเอ่ยถาม “เป็นอย่างไบบ้าง”

เจิ้งอวี้เหิงส่ายหน้าแล้วหยุดหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้ากล่าว “ยังพอเดินไหวขอรับ”

สวี่เสียงปล่อยมือจากเขา ทว่าเมื่อเห็นใบหน้าหมอลวงเจิ้งซิดลงอีกครั้ง เขาจึงมองไปด้านข้าง จากนั้นขันที่น้อยผู้หนึ่งก็รีบเข้ามาพุง

สวี่เสียงเอ่ย “กลับไปสำนักหมอลวงก่อนดีหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงไม่ได้ตอบ แต่กลับเอ่ยถาม “เหนียงเหนียงทรงทราบได้อย่างไร”

เขาย่อมรู้จักจุดประสงค์การมาของเมิ่งเซิน ชื่อจื่อผู้นี้เคยลั่นวาจาไว้แล้วว่า เขาจะไม่มัววนออกหน้าเพื่อช่วยตนเด็ดขาด

สวี่เสียงตอบสั้นๆ “หัวหน้าขันที่เขวียนไม่ได้มา”

เจิ้งอวี้เหิงนั่งลงไปครู่หนึ่งแล้วถามออกมา “คินนี้...ข้ากลับไปตำหนักคือหนึ่งได้หรือไม่”

สวี่เสียงมองเขา เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่หมอลวงน้อยผู้นี้ไม่รักชีวิตจริงๆ เขารู้สึกเหลือเชื่อมาก “คินนี้?”

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “ข้าเดินได้ ไม่เป็นไร”

สวี่เสียงเจียบงันไปครู่หนึ่ง ก่อนยกมือขึ้นแตะหน้าผากเขาเอาไว้ เน้นนาน พลังมองเขาด้วยความสงสัย

เจิ้งอวี้เหิงปิดมือเขาออกมาๆ “ท่านสวี่...ข้าไม่มีไข้หรอก”

สวี่เสียงเอ่ยต่อ “แล้วเหตุใดจึงพูดจาเลื่อนเปื้อนเช่นนั้น”

เจิ้งอวี้เหิงถูกเขาช่วยไว้หลายครั้ง นึกว่าสวี่เสียงจะเยือกเย็นตลอด

เวลาเสียอีก คิดไม่ถึงว่าจะพูดจาหยอกเย้าเช่นนี้เป็นด้วย

เขายืนกราน “เหนียงเหนียงจำต้องมีคนดูแล”

สวี่เสียงกล่าว “เป็นพระประสงค์ของเหนียงเหนียง?”

เมื่อถูกสงสัย เจิ้งอวี่เหิงก็หน้าร้อนผ่าวขึ้นมาแทบจะทันที แต่ยังหาญกล้าตอบ “ใช่”

สวี่เสียงเสียบไปครู่หนึ่งแล้วเอ่ยขึ้น “หากเป็นคินนี่ละก็...”

เจิ้งอวี่เหิงจ้องมองเขาอย่างไม่วางตา

สวี่เสียงพูดต่อไป “ร่างกายท่านยามนี้เกรงว่าแค้นยังทำไม่ได้ เมื่อครู่ข้าเห็นพวกเขาโอบห้อมท่าน แม่ต่อนี้ท่านจะยังไม่รู้สึก แต่พຽງนี้กระทั่งนอนบนเตียงก็ยังรู้สึกทรมาน เช่นนี้ยังจะไปตำหนักฉือหนิงอีกหรือ หมอหลวงเจิ้งจะไปดูแลเหนียงเหนียง หรือจะไปให้เหนียงเหนียงดูแลกันแน่”

เจิ้งอวี่เหิงเอ่ย “มันร้ายแรงขนาดนั้นเชียวหรือ”

สวี่เสียงรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง เขารับหน้าที่ลงโทษมานาน นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นอะไรแบบนี้ เขาเอื้อมมือไปกดที่แผ่นหลัง เมื่อเห็นเจิ้งอวี่เหิงตัวสั่นสะท้านพลางพูดด้วยความเจ็บปวด ถึงได้รู้ว่าเขามีไข้ไม่เจ็บปวด จึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ท่าน...อดทนได้ขนาดนี้เชียวหรือ”

เจิ้งอวี่เหิงไม่ทันระวัง ดวงตาจึงเบิกขึ้นด้วยความเจ็บปวดขณะพ่นลมหายใจออกมา “ท่านสวี่...ท่านนี้ใจร้ายจริงๆ”

สวี่เสียง “...”

ช่างขายตามเสด็จฮองเต้ไปที่ตำหนักฉือหนิงแล้ว นอกจากทั้งสองคน ด้านข้างยังมีเงินซิงหางและขุนนางอีกหลายคน

เงินซิงหางได้ยินทั้งหมดก็รู้สึกยินดียิ่ง เขาเดินเข้ามาวางมือบนไหล่ของสวี่เสียง พอเจ้านายจากไปเขาก็ไม่ได้สงวนท่าทีแล้ว ทั้งยังกล่าวกับเจิ้งอวี่เหิงด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม “ได้ยินชื่อเสียงมานาน ที่แท้หมอหลวงเจิ้งก็แข็งแกร่งเพียงนี้ ร้องล่ำแอะก็ไม่มี หากเป็นชั้นที่น้อยใจเสาะเหล่านั้น คงร้องโหยหวนตั้งแต่ยังไม่ทันได้ดี”

เจ้จิ้งอวี้เหิงไม่คิดว่าเขาจะเอาฐานะชั้นที่ของตัวเองมาล้อเล่นเช่นนี้ จึงถึงกับตะลึงงันไปครู่หนึ่ง

สวี่เสียงเอ่ยด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก “ขอบใจเจ้าที่ยังปรานี”

ระหว่างลงโทษต้องขอบคุณเงินชิงทางที่แอบส่งสัญญาฉบับให้เหล่าชั้นที่ผู้ถือไม้ เมืองหน้าให้พวกเขาสร้างทำเป็นรุนแรง แต่จริงๆ แล้วยังมือเอาไว้ ไม่เช่นนั้นหมอลวงเจ้จ้งคงมายืนอยู่ตรงนี้ได้

ดวงตาจิ้งจอกของเงินชิงทางโค้งขึ้นขณะกล่าว “อย่างที่องค์หญิงว่า หากข้าตีคนของไทเฮาตายแล้วจะอธิบายกับเหินยงเหินยงตำหนักเพ็งเจ้าอย่างไร เจ้านายข้าคัดลอกพระสูตรให้เหินยงเหินยงมาหลายวัน ข้าไม่เคยเห็นนางใส่ใจฝ่าบาทเท่านี้มาก่อน นี่เป็นเรื่องที่น่าปวดใจนัก หากเจ้านายข้าถูกตำหนิ ฮองเฮาก็มีอาจข่มตาหลับได้”

เจ้จิ้งอวี้เหิงยกมือขึ้นคารวะและขอบคุณเขาอย่างจริงจัง “ขอบคุณหัวหน้าชั้นที่เงินมาก”

เงินชิงทางไม่ได้รับการคารวะนี้ ก่อนจะหันไปพูดกับสวี่เสียงยิ้มๆ “เขาเป็นคนแบบนี้หรือ ถึงกับมาขอบคุณชั้นที่เช่นพวกเรา ข้าเป็นบ่าวคนหนึ่ง มิกล้ารับหรอก”

สวี่เสียงยังคงเอ่ยอย่างใจเย็น “พละกำลังของลูกน้องเจ้าสองคนเป็นอย่างไรรู้แล้ว ต้องรักษาไว้จนถึงจะหาย”

เงินชิงทางกล่าว “ใต้เท้าเจ้จ้งยังหนุ่มยังแน่น นอนพักสักสิบวันก็พอแล้ว แต่ถ้าต้องไปถวายงาน...”

เจ้จิ้งอวี้เหิงมองเขาอย่างคาดหวังให้เงินชิงทางเมตตา

เงินชิงทางมองสีหน้าของเขา เมื่อตรองดูก็เอ่ยขึ้น “...อย่าเพิ่งไปดีกว่า เดี่ยวเหินยงเหินยงก็ต้องแบ่งสมาธิมาสังคนหาญให้ท่านอีก อีกอย่าง...ฝ่าบาทจะกริ้วด้วย จะทำอะไรก็อดไว้ก่อน อยู่ในตำหนักฉือหนิงก็เชื่อว่าทำอะไรสะดวกเสมอไป”

มีคนสองคนเกลี้ยกล่อมเช่นนี้ เจ้จิ้งอวี้เหิงก็จำต้องพยักหน้าอย่าง

หุดหู่

สวี่เสียงกำลังจะบอกเหล่าชั้นที่ให้ส่งหมอลวงเจิ้งกลับไป แต่กลับเห็นว่าเท้าเขาหยุดอยู่กับที่แล้วมองไปทางตำหนักฉือหนิงซึ่งอยู่ไม่ไกล ในสายตานั้นแทบจะกลั่นออกมาเป็นคำว่า ‘อยากไป อยากไปมากๆ’

เจิ้งอวี่เหิงหันกลับมา กระซิบถามเขาอย่างตื้อร้น “พรงนี้เข้าไปที่ตำหนักฉือหนิงได้หรือไม่”

สีหน้าที่ไม่เคยเปลี่ยนของสวี่เสียงเริ่มเปลี่ยนไปเล็กน้อย “หมอลวงเจิ้ง...”

“หือ?”

เขากล่าว “ภายในสิบวันนี้ห้ามมาถวายการรับใช้เด็ดขาด”

หัวใจของเจิ้งอวี่เหิงพลันร่วงลงบนพื้นก่อนจะแตกสลายอีกครั้ง

เขาทรمانหัวใจมากกว่าร่างกายเสียอีก พลังกล่าวอย่างโศกเศร้า
“ท่านสวี่...ท่านใจร้ายมากจริงๆ”

สี่สิบสาม

เมิ่งเจิ้งนั่งอยู่ข้างพระมารดาของตนราวกับนั่งอยู่บนพรมหาม

เมื่อถึงเวลาพลบค่ำ พระชายาหลินอันอ่อนก็ทุลาล่าแล้วออกจากวังไป
ต่งหลิงจี้ให้หลี่รู่ยเสวียไปส่งด้วยตนเอง แต่กลับร้องสองพี่น้องให้อยู่ต่อ

ตำหนักฉื่อหนิงเสียบส่งต นางกำนัลทุกคนทำหน้าที่ของตนโดยไร้
ลุ่มเสียง มีเพียงนางกำนัลที่สวมชุดดอกกลมบั๊กลายสิ่งมงคลแปดอย่างคอย
ปรนนิบัติฝนหมึกให้เหนียงเหนียงอยู่ด้านข้าง

ไม่ใช่แค่เมิ่งเจิ้งซึ่งเพิ่งสั่งลงโทษเจิ้งอวี้เหิงเท่านั้นที่รู้สึกกังวล องค์
หญิงเจาหยางก็เช่นกัน นางคิดว่าสาเหตุเป็นเพราะตน ความรู้สึกเย็นวาว
พลันแล่นรีวไปทั่วสันหลัง นางกำฝ้าเซ็ดหน้าแน่น พลงยกมือขึ้นลูบมวย
ผมด้วยสายตาเหม่อลอยเป็นครั้งคราว

ไท่เฮาหยุดมือแล้วสั่งให้คนนำฎีกาที่ตรวจเสร็จแล้วเข้ามา และ
จัดการราชกิจต่อโดยไม่กล่าวอะไร

ฮ่องเตย์ยื่นมือไปรับมาก้มหน้าอ่านด้วยใจอันหนักอึ้ง แต่กลับรู้สึกว่
ตัวอักษรอ่านยากนัก เขารู้ว่าพระมารดาทราบเรื่องที่ตนสั่งโอบยจึงให้ชื้อจื่อ

มาตามในช่วงเวลาวิกฤติ แต่ยามนี้พระนางกลับไม่เอื่อยอะไรสักคำ

บรรยาการโดยรอบเริ่มกดดันมากขึ้น

นางกำนัลนำชาหย่างเทียนเสวี่เข้ามาเปลี่ยนให้ และวางไว้ข้างมือของไทเฮา จากนั้นก็ยกชาร้อนรสโปรดของฮ่องเต้กับองค์หญิงเข้ามาถวาย ถ้วยชาเพิ่งวางลงบนโต๊ะ ไทเฮาก็เอ๋ยขึ้น

“ฮ่องเต้ทอดพระเนตรเสร็จแล้วหรือยัง”

เมิ่งเจิงตัวลั่นสะท้าน ขณะเงยหน้ามองพระมารดาทั้งที่ยังถือฎีกาในมือ เช่นเดียวกับตอนที่นั่งเหม่ออยู่ในชั้นเรียนตำหนักเหวินหั่วแล้วโดนเรียกกะทันหัน เขาสะดุ้งตกใจพลางเอ่ย “ลูกละอายใจนัก...”

ต่งหลิงจิวเอ่ย “เจ้าไม่ได้ละอายใจ เจ้าเพียงจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว”

เมิ่งเจิงเสียบไปทันที

พระมารดาของเขาไม่จำเป็นต้องตำหนิรุนแรงหรือชักใช้เอาความพระนางแค่นี้เอื่อยถามสิ่งใด ปล่อยให้เขาคิดไปเอง เพียงเท่านี้ฮ่องเต้ก็ลั่นสะท้านกับอำนาจของพระนางแล้ว อีกทั้งยังสงสัยว่าการกระทำของตนทำให้พระมารดาไม่พอพระทัยหรือไม่ ทว่าอีกใจเมิ่งเจิงก็คิดว่า...จะไม่ยอมให้พระนางโกรธตนเพราะคนนอกเพียงคนเดียวเด็ดขาด

ต่งหลิงจิวเอ่ยเสียงเรียบ “เรื่องในวันนี้เจ้าบังเอิญเจอหมอลงเจิ้งอายเจียเองก็รู้แล้ว”

เมิ่งเจิงเอ่ย “เสด็จแม่ทรงพระปรีชา เจิ้งอวี้เหิงพูดจาหมิ่นเกียรติราชวงศ์ ลูก...ลูกเพียงให้บทเรียนแก่เขา”

ต่งหลิงจิวค่อยๆ เหลือบมองเขา “เขาพูดอะไร”

เมิ่งเจิงกำลังจะเอ่ยปาก พลันนึกถึงตอนที่เจิ้งอวี้เหิงไม่ให้ความเคารพต่อพระบิดาผู้ล่วงลับของตน เขากับหมอลงเจิ้งเป็นปรปักษ์ต่อกัน ย่อมไม่ต้องการให้เขาของหมิงเต๋อฮ่องเต้ปรากฏขึ้นในความขัดแย้งนี้ เมิ่งเจิงรู้สึกว่เจิ้งอวี้เหิงไม่คู่ควร ในขณะที่เจิ้งอวี้เหิงก็ไม่เต็มใจจะถ่อมตนจริงๆ

ทันทีที่ว่จาจามาจ่อที่ปาก เขาก็หยุดไปชั่วครู่ “...เขาพอดีไม่ยอมให้

ความเคารพลูกพะย่ะค่ะ”

“อายุเจ็ดขวบแล้ว” ต่งหลังจ้วถามซ้ำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแล้วมองมาที่เขา “หมอหลวงเจ้ิงพูดอะไร”

อย่าว่าแต่เม้งเจิงเลย แม้แต่เม้งไจเยว่ก็ยังคงกลืนน้ำลาย รู้สึกว่าตอนพระมารดาไม่แสดงอารมณ์โกรธออกมา น่ากลัวว่าตอนที่พระนางแสดงอารมณ์ออกมาเสียอีก

เม้งเจิงกำมือแน่น ผ่านไปเนิ่นนานจึงพูดขึ้น “เขา...ลูกจำไม่ได้ว่าเขาพูดอะไรพะย่ะค่ะ”

เมื่อตรองดูถี่ถ้วนแล้ว นอกจากคำว่า ‘ไม่อยากเหมือนคนก่อนหน้าผู้นั้น’ แล้ว เจ้ิงอวี๋เหิงก็ไม่ได้พูดล่วงเกินอันใดอีก

ต่งหลังจ้วสะบัดแขนเสื้อพลางเอนกายพิงเก้าอี้ นางกำนัลที่อยู่ด้านข้างก็เข้ามาจัดผ้ากำมะหยี่ด้านหลังให้ตรงพลางกระซิบ “เหนียงเหนียงหัวหน้านั้นที่เซวียนกลับมาจากสำนักหมอหลวงแล้ว เขาไม่เป็นอะไรมากพะยะค่ะ”

ต่งหลังจ้วพยักหน้าเบาๆ แล้วเอ่ยกับเม้งเจิง “ฮ้องเต้สร้างความลำบากใจให้หมอหลวงผู้หนึ่ง ใช้อำนาจโดยไม่มีเหตุผลจนถึงขั้นลงโทษร้ายแรง ไม่รู้สึกขายหน้ากับฐานะของตนบ้างหรือ”

เม้งเจิงมีอาจเอวขณะอุปสรรคในใจได้ เขารู้ดีว่าเจ้ิงอวี๋เหิงอาศัยอำนาจของพระมารดาถึงได้บังอาจและอวดดีเช่นนี้ แต่เขาย่อมไม่มีทางตำหนิพระมารดาของตน ทำได้เพียงกัดฟันและขมวดคิ้ว ก่อนกล่าวเสียงกระด้าง “เขาไม่คู่ควรจะปรนนิบัติเสด็จแม่”

ต่งหลังจ้วเอ่ยถามเขา “แล้วฮ้องเต้คิดว่าผู้ใดเหมาะสมเล่า”

เม้งเจิงไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร ส่วนองค์หญิงอดยกมือขึ้นมาปิดปากไม่ได้ ความประหม่าของนางพลันหายไปจนสิ้น นางเกือบหลุดคำออกมาเมื่อพระมารดาเหลือบมอง นางก็กระแอมออกมาราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

มือที่วางอยู่บนหน้าตักของเม้งเจิงกำแน่นแล้วคลายออกอยู่หลาย

ครั้ง กระทั่งในที่สุดก็อดที่จะเอ่ยออกมาไม่ได้ “เสด็จแม่ก็มีเสด็จพ่อแล้ว มีใช้หรือ หรือว่าแค่เสด็จพ่อยังไม่พอ”

ต่งหลิงจิวเอ่ย “เสด็จพ่อของเจ้า...เขาจากไปแล้วมีใช้หรือ”

“แต่...” เมิ่งเฉิงกล่าว “แต่ว่า!”

ต่งหลิงจิวยังคงมองเขาอย่างสงบ พลังจิตบารอคำตอบจากเขาอย่างไม่รีบร้อน

เมิ่งเฉิงราวกับร่างกายและจิตใจแตกสลาย เขาไม่เข้าใจว่าพระมารดาจะมีรักเดียวมิได้เสียหรือ ทั้งที่ให้ความเคารพและร่วมทุกข์สุขกับพระบิดา มาเยี่สิบกว่าปี แต่นี่ถึงกับต้องหาคนอื่นมาให้ความสำราญแก่ตน...มันไม่เท่ากับทรยศพระบิดาหรือ

ความคิดเช่นนี้มักเกิดขึ้นในหัวของบุรุษในสังคมศักดินา ทั้งยังคิดว่าสิ่งนี้สมเหตุสมผลที่สุดแล้ว ยิ่งใช้เมิ่งเฉิงซึ่งมีครอบครัวสมบูรณ์แบบและบิดามารดารักใคร่เมตตาต่อกันมาเป็นบรรทัดฐาน ความปรารถนาที่จะให้ชีวิตคู่เป็นหนึ่งใจเดียวกันของเขายิ่งลึกซึ้งขึ้น

แม้ว่าความคิดของเมิ่งเฉิงจะเป็นไปตามแนวคิดสังคมศักดินา แต่ก็ได้หมายความว่าศีลธรรมของเขาจะบกพร่องในทางกลับกัน เขาคือสามีที่สตรีส่วนมากในยุคนี้ต้องการแต่กลับหาไม่ได้ และเพราะเขาเป็นฮ่องเต้ คุณสมบัติเหล่านี้จึงนำพาความเจ็บปวดมากมายมาให้เขา

เมิ่งเฉิงสูดลมหายใจเข้าลึกๆ คิดว่าการมีอยู่ของเจิ้งอวี้เหิงถือเป็น ‘ของต่างหน้า’ เพื่อปลอบใจตัวเอง ระหว่างที่สะกดจิตตัวเองอยู่นั้น ความอดทนของเขาก็เพิ่มขึ้นมาเล็กน้อย ก่อนก้มศีรษะลงแล้วเอ่ย “แต่เสด็จแม่... ไม่ได้ปล่อยเสด็จพ่อไปใช้หรือไม่”

ต่งหลิงจิวนิ่งไปครู่หนึ่ง พระนางอยากบอกเจิ้งเออร์เหลื่อเกินว่าตนปล่อยไปตั้งแต่ตอนที่เมิ่งเฉิงยังอยู่แล้ว

ทว่าความเป็นจริงนั้นกลับโหดร้ายเกินไปกับฮ่องเต้ที่ยังคงครองชีวิตคู่ ต่งหลิงจิวคิดเรียบเรียงคำพูดอยู่สักพักแล้วเอ่ยขึ้น “ไม่ว่าเรื่องอะไร

สุดท้ายแล้วก็จำต้องปล่อยวาง”

เมิ่งเจิงยังมีอาภพหลุดพ้นจากวังวนความสับสนนี้ได้ “แต่พวกท่านคือ...คือฮ่องเต้ผู้ปรารถนาเปรียบเทียบกับฮ่องเต้ผู้ทรงธรรม หากคนอื่นมาแทรกกลาง พวกท่าน ลูก...ลูกยอมไม่ได้”

ต่งหลิงจิวเอ่ยอีก “คนอื่น? เช่นนั้นซูเฟยของฮ่องเต้พระองค์ก่อน เต๋อไท่เฟยที่ตำแหน่งใหญ่ และสนมอีกหลายสิบคนที่บิดาเจ้าพาเข้ามาในวัง หลังเล่า พวกนางนับเป็นคนอื่นหรือไม่”

เมิ่งเจิงถึงกับไร้วาจา เขามองพระมารดาอย่างตกตะลึง รู้สึกราวกับมีก้างปลาติดคอ เจ็บปวดเสียดจนทนแทบไม่ไหว อีกทั้งยังกลืนลงไปไม่ได้ อีกด้วย

ต่งหลิงจิวเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “เจ้าคงคิดว่าการมีชายาต่างจากการมีอนุชั้หรือไม่ว่ สามีภรรยาถือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่อ่อนือเป็นคนใดอาณัติไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง ดังนั้นจึงไม่นับรวมพวกนางด้วย”

ความคิดของเมิ่งเจิงไม่เคยรอดพ้นสายตาอันเฉียบแหลมของพระนางได้เลยตั้งแต่เล็กจนโต ฮ่องเต้ได้แต่ตอบรับเสียงขรั่ม ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

ต่งหลิงจิวเอ่ย “ทว่าในใจข้ากลับมีใช้เช่นนั้น พวกนางมิใช่คนใดอาณัติแต่เป็นคนที่น่าสงสาร”

เมิ่งเจิงกล่าว “เสด็จแม่...”

ต่งไท่เฮยยกมือขึ้นνωดหัวคิ้ว พระนางรู้สึกเหนื่อยล้า อาการหุ้อของพระนางกำเรบขึ้นม่ออีกแล้ว ในหุพระนางร่วกับมีเสียงฮ้องและกลองที่ถูกตีจนลั่นสะเทือน พระนางเอ่ยถ่มเมิ่งเจิง “เจิงเอ๋อร์ เจ้าคิดว่าบิดาเจ้าจงรักภักดีต่อข้าหรือไม่”

เมิ่งเจิงเงยบง้นอยู่นานก่อนเอ่ยตอบ “ลูกมิกล้าพุดสู่มลีสู่หม้า แต่ลูกคิดว่าเสด็จพ่อพยายามเต็มที่แล้ว”

ต่งหลิงจิวเห็นด้วยเป็นอย่างมาก “ใช่ เขาพยายามเต็มที่แล้ว แล้วเขา

ก็พยายามอย่างดีที่สุดแล้วด้วย”

พระนางเอ๋ยเสริมอีก “แต่กระนั้นความพยายามของเขาก็กังไม่เพียงพอ ความพยายามทั้งหมดของเขายังไม่ได้หัวใจแม่...เพราะสถานการณ์ยากจะก่อให้เกิดความผูกพัน ไม่เกี่ยวกับคนอื่น”

“ในเมื่อไม่เกี่ยวกับคนอื่น แล้วเหตุใดเสด็จแม่จึงตำหนิเขา ทั้ง...ทั้งที่เสด็จพ่อจริงใจต่อเสด็จแม่ที่สุดแล้ว” เมิ่งเจิงเอ๋ยอย่างร้อนใจ

ต่งหลิงจิวส่ายหน้า รู้สึกว่าเรื่องนี้ช่างน่าขันนัก แม่ฮ่องเต้จะไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แต่พระนางก็ยังรู้สึกว่าหลักจริยธรรมนี้มักย้อนมาเยาะเย้ยตนเสมอ

ต่งหลิงจิวถอนหายใจก่อนเอ๋ย “จริงใจต่อข้า...แม่ไม่เคยคิดตำหนิบิดาเจ้าเลย สักนิดหรือก็ไม่”

ฮ่องเต้ไม่เข้าใจ

ต่งหลิงจิวปิดห้วข้อนี้ทิ้งไปแล้วเอ๋ย “หากเจ้ายังอยากหาเรื่องเขาก็ก้อให้บอกแม่มาตรงๆ เพื่อไม่ให้ทำลายความสัมพันธ์ระหว่างพวกเราแม่ลูก”

เมิ่งเจิงได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจนัก เขาเกรงว่าพระมารดาจะทำลายความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกเพราะคนนอกที่ไม่สลักสำคัญจริงๆ เขาทั้งกังวลทั้งไม่สบายใจ รู้สึกว่าเจิ้งอวี้เหิงผู้นี้เป็นขุนนางชั่วที่ล่อลวงไทเฮา ถึงขั้นยุแหย่ให้แม่ลูกมีรอยร้าว

ทว่าทำได้แค่ซ่อนความคิดของตนเอาไว้

เพราะแม่เอ๋ยกับปากว่าไม่ได้โกธ แต่กลับรังเมิ่งเจิงเอาไว้จนถึงคำเพื่อจัดการราชกิจที่กองสูงจนเกือบเท่าครึ่งตัวคน ทำให้ฮ่องเต้เหนื่อยล้าจนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ทว่าพระมารดายังคงถือน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น อยู่เป็นเพื่อนเขา บางครั้งก็ให้คำแนะนำอย่างอ่อนโยน บางครั้งก็ช่วยชี้แนะรวมทั้งแสดงความเห็นอย่างนุ่มนวลและอดทน

เมิ่งเจิงยอมหนีไปไหนไม่ได้

อย่าว่าแต่เมิ่งเจิง แม้แต่เมิ่งไจเยว่ก็ยังต้องมารับเคราะห์ด้วย พระมารดาไม่ปล่อยนางไปเช่นกัน เมิ่งไจเยว่ไม่ยุ่งเรื่องราชกิจ นางจึงได้แต่เล่นกับแมวขาวในตำหนักฉือหนิงเท่านั้น ประเดี๋ยวก็ทำให้องค์รัชทายาท เมาโมโห ประเดี๋ยวก็ลากนางกำนัลมาเล่นวางเดิมพัน สุดท้ายก็เบื่อก็ได้ แต่นอนขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของพระมารดา

เมื่อดวงจันทร์ขึ้นเหนือฟ้า ตู๋เยว่หว่านนำตะบันไฟออกมาจุดไล่ ตะเกียง และส่งคนในวังให้ตื่นตัวเข้าไว้

เมิ่งเจิงวงนอนจนน้ำตาไหล เขามีอาจอ่านประโยคสละสลวยบน ฎีกาเหล่านั้นได้ และได้แต่ทวนเสียงๆ เมื่อเฝยหน้าขึ้นเห็นพระมารดามอง มาที่ตนยิ้มๆ ก็อดใจสั่นสะท้านมิได้ จึงเหยียดหลังนั่งตัวตรงอีกครั้ง

ลูกกระตือรือร้นของเขายับเล็กน้อย เขากลืนน้ำลายแล้วกล่าวกับ พระมารดา “พระวรกายของเสด็จแม่สำคัญนัก ยามนี้...ควรต้องบรรทม แล้วมิใช่หรือพะย่ะค่ะ”

ต่อหลังจิบเอ๋ยชาๆ “ปกติอายุเจียไ้दनอนเร็วบ่อยครั้งนัก ฮ่องเต้ลอง ทายดูซิว่าเป็นเพราะอะไร”

แล้วมันจะเป็นอะไรไปได้ นอกจากเป็นเพราะเขายังเด็กไม่รู้ประสา งานบางอย่างยังมีอาจจัดการเองได้ อีกทั้งเหล่าขุนนางอาวุโสในราชสำนัก ก็มักคุ้นเคยกับการนำเรื่องสำคัญมาขอให้ทางตำหนักฉือหนิงตัดสินใจ มากกว่า

ใบหน้าเมิ่งเจิงแดงก่ำ รู้สึกอับอายจนไม่รู้ว่าเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เขานึกถึงตอนที่ได้ขึ้นครองราชย์ แม้จะลำบากแต่ก็ไม่ได้ลำบากขนาดนั้น นั่นทำให้เขายังไม่สบายใจ “ลูกออกตัณญแล้ว ลูกเองที่ไร้ความสามารถ”

ต่อไทเฮาโบกมือแล้วสั่งให้ตู๋เยว่หว่านส่งฮ่องเต้กลับ “เอาละ กลับไปนอนเถิด ฮองเฮาส่งคนมาถามสองรอบแล้ว”

เมิ่งเจิงลุกขึ้นจากโต๊ะหนังสือพาลมองอึ้งอึ้งในอ้อมแขนพระมารดา

คิดว่าให้นางพักอยู่กับพระมารดาสักคืนคงไม่เป็นไร ก่อนจะหูลากลับไป

เข้ารับใช้ชายชาวพากันนำเสื้อคลุมสีทองลดสายมังกรบนเมฆมงคล มาคลุมไว้ที่บ่าของฮ่องเต้ ไคมไฟรูปดอกบัวสีดวงถูกยกขึ้นคุ้มภัยให้เมืองจึง เสด็จกลับตำหนัก

ประตูตำหนักฉือหนิงเปิดแล้วปิดลง แสงจันทร์สาดส่องลงมา สายลมเย็นเยือกพัดโผยเข้ามาในตำหนัก

ต่งหลังจี้วเอ๋อมมือไปบีบจมูกน้อยๆ ขององค์หญิง นางขมวดคิ้ว ดวงหน้ามธุระยักยับย่นทันที ขณะดินขลุ่ยขลุ่ยอยู่ในอ้อมแขนของ พระมารดา พลังหันหน้าหนีแล้วเอ่ยเสียงงึมงำ “บังอาจ...ผู้ใดกล้ากลั่น แก่ลึง...”

เมื่อเม้งไฉยเว่ยขยับตัว พูดยกบนกายก็กระทบกันจนเกิดเสียง ผ่าน ไปครู่ใหญ่ก็ลืมตาขึ้นมา ขณะกำลังจะอารมณ์เสียก็เห็นใบหน้านามสง่า ของพระมารดาเสียก่อน

หัวใจของนางเต้นรัว ก่อนจะกดหมับเข้าที่เอวของพระมารดาพร้อม เปลี่ยนน้ำเสียงทันที “กะ...กลั่นแก่ลึงได้ดีมากเพคะ! อึ้งอึ้งเกิดมาเพื่อช่วย คลายความกังวลให้เสด็จแม่อยู่แล้ว”

นางขยับเข้าไปซุกอกไทเฮา น้ำเสียงออดอ้อนน่าเอ็นดู ทว่ากลับ วิพากษ์วิจารณ์เสียเต็มที่ “อึ้งอึ้งไม่พอใจเสด็จพี่มานานแล้วเพคะ เขามักจะ ใจกว้างกับบุรุษด้วยกัน แต่กลับใจแคบกับสตรีตลอด ต้องขอบพระทัย เสด็จแม่ที่สั่งสอนเขา! อ้อ ไม่สิ อบรมเขาต่างหาก!”

ต่งหลังจี้วมองนางยิ้มๆ แล้วเอ่ยเสียงเบา “สวี่เสียง”

เม้งไฉยเว่ยคิดว่าสวี่เสียงมาที่ตำหนักฉือหนิงจึงเงยหน้าขึ้นมองไป รอบๆ แต่กลับมองไม่เห็นแม้แต่เงาของสวี่เสียง จึงหันหน้ากลับมาสบกับ พระเนตรสีดำขลับอันลึกล้ำและแฝงไปด้วยความน้อยใจนั้น

องค์หญิงกระแอมกระไอเบาๆ ในใจพลันรู้ได้ว่าพระมารดาคงทราบ เรื่องทั้งหมดแล้ว นางจึงหัดคอแล้วเอ่ยเสียงเบา “ไปมาหาสู่กับชั้นที่...ฉัน

มิตร นับว่าเป็นเรื่องเลื่อมเสียหรือ มือของเขาสูงก็ไม่เคยจับ ลูกบริสุทธ์นะ
พะยะ”

ดอชยาบ

สี่สิบสี่

ต่งหลังจู้เอ๋อย่างขบขัน “ปริสุทธ์หรือ”

เม้งใจเยว่รู้ตัวว่าทำผิด ในใจเกรงว่าพระมารดาจะลงโทษจึงเริ่มเป็นกังวล นางซุกกายอยู่ในอ้อมแขนแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอดอ้อน “เสด็จแม่ต้องเข้าใจลูกนะพะคะ ท่านไม่รู้หรอกว่าวันนั้นที่ลูกเข้าไปจับผีเสื้อในสวน มีผีเสื้อที่งดงามมากตัวหนึ่งบินไปเกาะบนตัวท่านสิวี่ แม่เขาจะเป็นคนที่ แต่กลิ่นกายของเขาหอมยิ่งกว่าดอกไม้ ถึงกับดึงดูดผีเสื้อให้มาดมดมได้ แล้วก็ดึงดูดลูกด้วยพะคะ”

ต่งหลังจู้เอ๋อย่างจริงจัง “ดูเหมือนจะเป็นความผิดของเขา ถึงกับกลัลดององค์หญิงเขียวหรือ”

“ไม่ใช่พะคะ” เม้งใจเยว่รีบปฏิเสธ “ลูกชอบหน้าตาของเขา คนผู้นี้ดูไม่เหมือนคนที่เลยจริงๆ เสด็จแม่เองก็มีหมอลวงเจิ้งอยู่ข้างกาย ลูกในฐานะองค์หญิงจะมีคนอยู่ข้างกายบ้างมิได้หรือพะคะ ยิ่งไปกว่านั้นคือเขามิอาจทำเรื่องอย่างงี้ได้ เป็นได้แค่เพียงของประดับเท่านั้น”

ต่งหลังจู้มองนาง น้ำเสียงจริงจังขึ้นมาเล็กน้อยขณะเอ่ย “พูดจา

ไฉ่หยางอาย มิน่า...เหล่าข้าราชการถึงว่าเจ้าไม่ค่อยมีมารยาท”

“ว่าข้า?” องค์หญิงตกใจแล้วเอ่ยด้วยความเดือดดาล “เป็นกงไปทำอะไรให้ คนกลุ่มนี้ถึงได้ชอบขึ้นนี้วิพากษ์วิจารณ์กันเหลือเกิน”

นางไม่เหมือนกับเจิ้งอวี้เหิง เจิ้งอวี้เหิงนั้นปากยอมรับผิดชอบแต่ในใจกลับตื้อรั้น ส่วนองค์หญิงนั้นแม้แต่ปากก็ยังไม่ยอมรับ เมิ่งไฉ่เยว่เป็นกึ่งทองใบหยก เป็นองค์หญิงเพียงองค์เดียว ได้หล้านี้จะมีสักกี่คนที่ตำหนินางได้

ต่งหลิงจิวตั้งฎีกาเล่มหนึ่งออกมา นิ้วมือของพระนางปิดชื่อผู้เขียน ฎีกาเล่มนี้เอาไว้พาลงเอยเสียงเรียบ “จับผู้ตรวจการเข้าคุกหลวง แม้จะไม่ได้รับโทษแต่ก็ถูกคุมขังเอาไว้ทั้งวัน นี่เป็นสิ่งที่องค์หญิงควรกระทำหรือ”

เมิ่งไฉ่เยว่เอ่ย “ก็พวกเขาไปตีคนถึงหน้าประตู! คนเหล่านี้เสียมารยาทกับหัวหน้าฝ่ายตรวจการภายในนะเพคะ!”

นางเพ่งเอย่แตกต่างเสร็จก็หันไปสบตากับพระมารดา จากนั้นก็รู้สึก ว่าตนแสดงออกมากเกินไป ในใจรู้สึกผิดขึ้นมา จึงได้แต่หดตัวกลับแล้วบ่นอุบอิบ “แต่เดิมทีผู้ตรวจการอะไรนั้นก็ทำผิดก่อนนะเพคะ”

ต่งหลิงจิวเอ่ยถาม “ดูทำอึ้งอิงจะอยากได้เขามากสินะ”

เมิ่งไฉ่เยว่ได้ฟังก็ตกตะลึง พาลงมองพระมารดาอย่างคาดหวัง “เสด็จแม่จะทำให้ลูกสมปรารถนาหรือเพคะ”

“น่าเสียดาย” ต่งหลิงจิวเคาะฎีกาเบาๆ “แม่อายเจียจะไม่ได้ตำหนิหรือห้ามปรามเจ้า แต่สัว่เสียงก็คงไม่เห็นด้วย เขาเพียงคิดว่าด้วยฐานะของเจ้าคงมีอาจแหยงต่อหน้าได้เท่านั้น”

เมิ่งไฉ่เยว่ไม่ปักใจเชื่อ ทั้งยังเอ่ยถามอย่างสงสัย “จะเป็นแบบนี้ได้อย่างไรเพคะ ต่อให้ฐานะของลูกเป็นอุปสรรค แต่ในตำแหน่งองค์หญิงก็มีลูกคอยปกป้อง สามารถใช้ชีวิตตามใจตนเองได้ ไม่ต้องคอยมาทำงานงๆ ลูกไม่เชื่อหรอก เขาแค่ไม่มีวิธีพูดกับเสด็จแม่เท่านั้น”

ในใจองค์หญิงคิดว่าการได้ติดตามนางคือความรุ่งโรจน์ไม่มีที่สิ้นสุด แต่ในวังหลวงแห่งนี้ เบื้องบนสัว่เสียงมีฮ่องเต้กับไทเฮา และยังต้องทำงาน

อยู่ภายใต้สายตาเจ้านาย เบื้องล่างก็มีข้าราชการที่คอยเหยียดหยามเหล่า
ชั้นที่ แล้วเขายังเป็นคนที่คอยควบคุมการลงโทษอีก ใต้หล้าย่อมมีคน
มากมายที่ต้องการให้เขาตายจากไป

ขอแค่สวี่เสียดลาออกจากตำแหน่งไปอยู่ในตำแหน่งที่ว่าง เขาก็
สามารถจัดปัญหาเรื่องศัตรูที่มีอยู่รอบด้านออกไปได้ อย่างมากก็แค่ถูก
นางดูไม้ก๊วน เม่งจื๋อคิดว่านั่นย่อมดีกว่าการถูกคนอื่นเรียกว่า ‘มัจจุราช’

ต่อหลังจากจี้วไม่ได้คิดจะเอ่ยอธิบายอันใด และจะให้ห้องคหบดีได้หา
คำตอบด้วยตนเอง จี้วเอ่ยเพียง “นับแต่วันพรุ่งนี้ไป หากมีคดีที่สวี่เสียดเป็น
ผู้ไต่สวน อาายเจียจะให้คนพาเจ้าเข้าไปดู เขาไม่ใช่ผีเสื้อตัวหนึ่ง ทั้งยัง
สามารถกินคนเข้าไปได้อีก”

ยามนี้ห้องคหบดียังไม่รู้สึกถึงอันตราย จึงพยักหน้ารัวๆ รู้สึกเพียงว่า
พระมารดาช่างมีน้ำพระทัยดีเหลือเกิน

ต่อหลังจากจี้วเอ่ยต่อ “หากดูแล้วเจ้ายังยืนยันราน เจ้าก็ไปถามเขาเองว่า
จะยอมไปอยู่ที่ตำแหน่งคหบดีหรือไม่”

เม่งจื๋อเอ่ยกับนางในใจยิ่งนัก รู้สึกเพียงว่าใต้หล้าไม่มีผู้ใดดีเท่า
พระมารดาของตนแล้ว นางจึงขยับเข้ามาทอดแขนออดอ้อนพระมารดา
ลักพัก และพำนักอยู่ในตำแหน่งที่หนึ่งเป็นเพื่อนไทเฮา

เจ็ดวันให้หลัง ตำแหน่งคหบดี

หมอลวงเจิ้งน้อยไม่ได้ฟังคำแนะนำของสวี่เสียดที่ว่าให้พักอยู่ใน
สำนักหมอลวงก่อนตามคาด เขาอยู่ได้เพียงเจ็ดวันก็กลับมาถวายบังคม
เหนียงเหนียงและกลับมาทำงานอีกครั้ง

ในระหว่างที่เขากำลังพักฟื้นอยู่นั้น ต่อหลังจากจี้วมักจะส่งคนไปดูแลเขา
แม้ว่าในสำนักหมอลวงจะมีคนมากมายที่กระตือรือร้นอยู่เป็นนัย แต่
พระนางก็คร่ำครวญเลือกใครอื่นมาตรวจชีพจรแทนเขา ช่วงไม่กี่วันมานี้ทั้ง
การวินิจฉัย ตรวจชีพจร หรือต้มโอสถบำรุงก็ล้วนให้เป็นหน้าที่หมอลวง

จากสำนักโอสถทั้งหมด

ในวันที่เข้ารับใช้ในวังไปพักผ่อน ต่งหลังจี้ก็มอบราชกิจง่าย ๆ ให้ ย่องเต้ ด้วยเหตุนี้จึงได้มีเวลาว่างทั้งวัน ได้เดินหมากอยู่ข้างหน้าต่างตำหนัก พร้อมฟังเสียงสายลมในฤดูสารพัดใบไม้และเสียงฝนที่โปรยปรายลงมา

รู่ยเสวียนนำเลื้อยคลมมาคลุมไว้บนบ่าของเหนียงเหนียง ก่อนจะชี้ไปยังสถานที่ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากพระนางนัก พลงเอ่ยเสียงเบา “หมอลวงเจิ้ง แอบมองพระองค์อยู่นานแล้ว เหตุใดเขาจึงไม่เข้ามาเล่า”

เจิ้งอวีเหิงนั่งหรือเรื่องเทียบยากับเหล่าหมอลวงอยู่ไม่ไกล

ต่งหลังจี้วางหมากอย่างมีใครใส่ใจ “บางทีย่องเต้อาจทำให้เขาตกใจ กลัว...หรือไม่ก็คิดว่าอายุเจียไม่สนใจไม่เคยปกป้องเขา ไม่ก็...คงเชื่อฟัง เจิงเอ๋อร์จริงๆ”

รู่ยเสวียนส่ายหน้าพลงกล่าว “หากคิดเช่นนั้นจริง คงไม่มาทรมานรับ ความลำบากใจจากฝ่าบาทแล้วพะยะ”

ต่งหลังจี้เอ่ย “นั่นสิ”

พระนางมีประสบการณ์มากมายที่สั่งสมมาหลายปี ทั้งยังเป็นคน ใจกว้างและรู้จักควบคุมตนเอง แม้จะชอบเขาแต่ก็จะไม่แสดงความเป็นห่วง หรือความรู้สึกอื่นๆ ออกมา เพราะเมื่ออยู่ในตำแหน่งนี้ การแสดงความรู้สึกนั้นถือเป็นข้อห้ามที่ร้ายแรง

นอกชายคายังคงมีเสียงหยาดฝนโปรยปรายลงมา

ต่งหลังจี้เขียนกลวิธีเดินหมากขึ้นมาแผ่นหนึ่ง ขณะใช้พู่กันขีดเขียน ก็ก้มหน้ามองกระดานหมากไปด้วย “รู่ยเสวียน ไปหยิบ ‘บันทึกกลิมกังวลสุข บริสุทธิ’³⁴ มาที”

รู่ยเสวียนก้มรับคำ แต่กลับมีคนไวกว่านางก้าวหนึ่ง แล้วหยิบบันทึก

³⁴ บันทึกกลิมกังวลสุขบริสุทธิ 《忘忧清乐集》(วังโยชิงเล่อจี้) เป็นตำราหมากล้อม เก้าแก่ที่สุดเล่มหนึ่งของจีน มีอายุราว 1,800 ปี

มาวางไว้ข้างมือของต่งไทเฮา

ต่งไทเฮามีได้เผยหน้าขึ้น ทำเพียงเอื้อมมือออกมาพลิกหน้ากระดาษ
หว่ากลับสัมผัสถูกนิ้วเรียวเย็นเนียนเข้า

พระนางหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง แต่ไม่ได้เอ่ยอันใด เพียงพลิกหน้ากระดาษ
ไปมาเท่านั้น

เจิ้งอวี้เหิงคุกเข่าลงข้างกระดานหมาก ท่าทีดังมารวกับหยก บน
ตัวเขายังมีกลิ่นสมุนไพรผสมกับกลิ่นหมึกและกระดาษจางๆ ยามนี้เขาพับ
แขนเสื้อขึ้นพรางเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ “กระหม่อมขอประทานอภัยเหินยงเหินยง”

ต่งหลังจ้วเหลือบมองเขา

ไม่ได้พบกันหลายวัน เขาก็ยังคงอ่อนโยน ทว่าสภาพของหมอลหลวง
เจิ้งดูไม่ค่อยสู้ดีนัก มือของเขาเย็นเฉียบยามที่สัมผัส สีหน้าเต็มไปด้วยความ
รู้สึกไม่เข้าใจและยากจะอธิบายแฝงอยู่...ซึ่งต่งหลังจ้วมีค่อยเข้าใจนัก

พระนางไม่เข้าใจว่าอะไรคือความกังวล อะไรคือการไม่สมปรารถนา

เจิ้งอวี้เหิงถูกบีบให้ต้องเฝ้ากับเหินยงเหินยงอยู่ในช่วงระยะเวลา
หนึ่ง เขาเองก็ได้แต่ครุ่นคิด แม้รู้สึกว่าตนไม่ใช่คนหัวดีเพียงนั้น แต่เมื่อ
เผชิญหน้ากับฮ่องเต้ที่มักทำให้ลำบากใจกับเรื่องทีบอกว่าตนไม่ควรกระทำทั้ง
เป็นของทดแทน เขากลับมีอาจจะรับความกรุณาโทษได้ จึงเกรงว่าตนที่เป็น
เช่นนี้อาจจะสร้างปัญหาให้ไทเฮาได้

ต่งหลังจ้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่มนวล “ขอโทษเรื่องอันใดเล่า”

เจิ้งอวี้เหิงกล่าว “กระหม่อมบังเอิญเจอขบวนเสด็จของฝ่าบาท
พะย่ะค่ะ”

เขาคุกเข่าลงคารวะ ขนตาองนยารวกับพัดขนนก ทำให้เกิดเป็น
เงาเลื่อนราง

ต่งหลังจ้วยื่นมือออกมา ปลายนิ้วนุ่มนวลและอบอุ่นของพระนางแตะ
ที่แก้มของเจิ้งอวี้เหิง พลังสัมผัสเขาอย่างระมัดระวังราวกับกำลังฝึกแมว
ตัวโปรดให้เชื่อง

พระนางเอี่ยม “เจ็บมากหรือไม่”

เจิ้งอวี้เหิงใจสั่นสะท้านไปชั่วครู่

เขาคดกลั่นอยู่นาน ทว่าความปรารถนายังคงเอ่อล้นแล้วซึมผ่านปลายนิ้วของพระนางเข้าไปโดยไร้สิ่งกีดขวาง

บางครั้งเจิ้งอวี้เหิงก็คิดว่าความปรารถนาที่เขามีต่อเหินยงเหินยงนั้นช่างสกปรกโสโครกและอวดดี สมควรถูกล้างเป็นหมื่นขึ้น เขาไม่ต่างจากแมวป่าที่เดินผ่านพระพุทธรูปในวันฝนตก ร้อนรุ่มมาอาศัยร่มเงาเพื่อบดบังสายฝน ท่ามกลางหยาดพิรุณที่โปรยปรายก็เห็นพระโพธิสัตว์ก้มหน้าลงมา

ยามนี้สายฝนราวกับทำให้สีสน์ของฤดูสารทซัดเจนขึ้น

ต่งหลิงจิวเพียงล้มผัสเสาะ แต่จู่ๆ ก็ถูกหมอลงเจิ้งน้อยคว้ามือเอาไว้ เขาไม่ได้รับปล่อยเหมือนต้องของร้อนเช่นเคย แต่กลับดึงเข้ามาใกล้และกำไว้นั่น รวกับว่าหากปล่อยไปแล้วอาจกลายเป็นฟองอากาศในพริบตา

ต่งหลิงจิวเอ่ยเสียงเบา “เข้ามาใกล้ๆ”

เจิ้งอวี้เหิงขยับเข้าไปใกล้พระนางที่ละนิด ก่อนจะแอบอิงอยู่ข้างกายไทเฮาเหินยงเหินยง

ต่งหลิงจิวเปิด ‘บันทึกลึกลับกังวลสุขขบริสุทธ์’ ส่วนมือที่ว่างอีกข้างก็ลูบมือเขาเบาๆ พลางไล่สำรวจตามแนวกระดูกไปที่ละจุด...ที่ละจุด ถึงกับทำเอาลำคอเจิ้งอวี้เหิงตีบตันไปหมด

เขามองใบหน้าด้านข้างของไทเฮาเหินยงเหินยงไม่วางตา พลางคิดในใจว่า ‘เหินยงเหินยง ไม่ว่ายามใดที่ทอดพระเนตรมาที่กระหม่อม ขอให้มิเพียงแค่กระหม่อมได้หรือไม่’

ทว่าเขามิอาจเอ่ยออกไปได้ เรื่องบางเรื่องก็ยากเกินกว่าจะเปิดเผย

ต่งหลิงจิวหันกลับไปอ่านบันทึก จากนั้นก็เปลี่ยนมาที่กระดานหมากต่างหุยกของพระนางส่ายไหว พระนางหยุดมือก่อนจะสอดนิ้วประสานมือกับเขา

จู่ๆ เจิ้งอวี้เหิงก็โพล่งขึ้น “เหินยงเหินยง”

“หือ?” ต่งไทเฮาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบและอ่อนโยนกับเขาตามปกติ
“ว่ามา”

“พระองค์...ชอบล่านำ ‘เมืองริมฝั่ง’³⁵ ของท่านผู้นั้นหรือไม่”

“ ‘ล่านำเมืองริมฝั่ง’ ของผู้ใด” ต่งหลิงจิวเอ่ยถาม

“บทโว้อาลัยพะย่ะค่ะ” เขากล่าว “สิบปีที่ความตายแยกเราจาก”

ต่งหลิงจิวไม่รู้ว่าเหตุใดเขาถึงได้เอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมา นี่เป็นสิ่งที่กวี
ราชวงศ์ก่อนแต่งขึ้นเพื่อโว้อาลัยภรรยาที่จากไป เปี่ยมด้วยความรักสตัย
ที่จอนถูกแพรออกไปเป็นวงกว้าง พระนางคิดว่าเขายากฟังความเห็น
ของตน “ก็ชอบอยู่”

เจิ้งอวี้เหิงก้มหน้าพลงเอ่ยเชื่องช้า “สุดท้ายกวีผู้ยิ่งใหญ่ก็แต่งงาน
กับลูกพี่ลูกน้องของภรรยาที่ตายจากไป”

ต่งไทเฮาทอดถอนใจ ก่อนจะส่ายหน้า “บนโลกนี้ความรักมีอาจห้าม
ปรามได้ ไม่ใช่แค่รักเท่านั้น แม้แต่ลักษณะนิสัยของคน ยิ่งได้รับการ
ทดสอบมากขึ้น หยิ่งแข็งมากขึ้น ต่อให้เป็นหยกแข็งก็ยังแตกได้...เช่นนั้น
หากคิดจะใช้คนก็อย่าระแวง หากระแวงก็อย่าใช้ การเลือกเสาหลักใน
แวนแคว้นก็เป็นเช่นนี้”

เจิ้งอวี้เหิงเสียบังไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยขึ้น “หากจะใช้คนก็อย่าระแวง...
พระองค์จึงมั่นใจ มั่นใจว่ากระหม่อม...” จะยอมเป็นตัวแทนเขาตลอดไป
เช่นนั้นหรือ

เขาไม่ได้เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา

ต่งไทเฮาหัวเราะ ขณะลูบนิ้วเขาแล้วจิ้มลงที่ฝ่ามือเจิ้งอวี้เหิงเบาๆ
จากนั้นก็กล่าว “วันนี้เป็นอะไร เจ้าได้พักไม่กี่วัน รู้มารยาทขึ้นมากไม่พอ

³⁵ เมืองริมฝั่ง 《江城子》 (เจียงฉิงจื่อ) เป็นหนังสือรวมบทกวี ในเล่มมีทั้งหมด 16
บท ซึ่งประพันธ์ขึ้นมาโดยกวี 7 คนในสมัยปลายราชวงศ์ถัง และได้รับความนิยมใน
ราชวงศ์ซ่ง

ยังมีนิสัยสุขุมเยือกเย็นเพิ่มขึ้นด้วยหรือไม่”

เจ้จิ้งอวี้เหิงรู้ว่าก่อนหน้านี้ตนคือร้านเอาแต่ใจเพียงใด ในสถานการณ์เช่นนี้ มองดูก็รู้ว่าการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมนั้นเป็นเพียงการแสดงเท่านั้น

ยามนี้สุราอ่อนด้านข้างก็อ่อนกำลังดี นางกำนัลแซ่จ้าวคอยปรนนิบัติรินสุราอยู่ด้านข้างไทเฮาเหนียงเหนียง นางไม่ได้พูดอะไร เพียงรินสุราลงในจอกเสียบๆ ก่อนส่งให้รู่ยเสี่ยวกุกุณำขึ้นไปถวายบนโต๊ะ

แม้นางกำนัลจ้าวจะไม่ได้เอ่ยคำใด แต่กลับได้ยินทั้งสองคนสนทนากันชัดเจน คนในสับสน คนนอกกลับเห็นชัด นางครุ่นคิดอย่างฉงนว่าเหตุใดได้เท่าเจ้จิ้งน้อยกับไทเฮาถึงได้ดูเข้ากันได้ดีเพียงนี้ ในความเป็นจริงแล้วกลับไม่ได้ยินอยู่บนเส้นทางเดียวกันเลย ไฉนพูดเรื่องเดียวกันถึงได้ไปคนละทางเช่นนี้

ต่งไทเฮาหยิบจอกสุราขึ้นมา เจ้จิ้งอวี้เหิงถึงกับนั่งไม่ติด ก่อนมองพระนางแล้วเอ่ย “เหนียงเหนียง...อย่าดื่มมากไปนะพะย่ะค่ะ”

นี่เป็นสุราอ่อนร่างกาย มีสรรพคุณช่วยขับความเย็นออกไป เจ้จิ้งอวี้เหิงถึงได้เอ่ยเตือนเช่นนี้

ต่งหลังจ้วหยุดนั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนคว้ามือเขาเข้ามาใกล้ ทั้งคู่สานสบสายตากัน ได้ยินกระซิบเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย กลิ่นไม้จันทร์กับอบเชยหอมโชนมาจากแขนเสื้อ ลมหายใจ และรอบกายพระนาง

พระนางวางจอกสุราให้เจ้จิ้งอวี้เหิงพลาบเอ่ยเสียงแผ่ว “เปลี่ยนวิธีโน้มหน้าเข้าข้างเถิด”

เจ้จิ้งอวี้เหิงรับจอกสุรามา ดวงใจสั่นสะท้าน ลูกกระเดือกขยับขึ้นลงเล็กน้อย เมื่อครู่ยังพอควบคุมตนเองได้ แต่มายามนี้กลับสูญเสียแล้ว เขาเอ่ยเสียงเบา “เหนียงเหนียง กุกุ...ก็อยู่นะพะย่ะค่ะ”

เขาพูดพลาบมองไปด้านข้าง อย่างว่าแต่รู่ยเสี่ยวเลย แม้แต่นางกำนัลรินชาเมื่อครู่ก็ถอยออกไปจนไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว

เจิ้งอวีเหิงพูดไม่ออกอยู่ชั่วครู่ เมื่อเหลือบมองก็เห็นว่าสีหน้าต่งไทเฮา มิได้ดูประหลาดใจแต่อย่างใด อีกทั้งยังคงแยมยิ้มอย่างอ่อนโยน

เขาไม่แน่ใจว่าตนเข้าใจนัยแฝงของอีกคนถูกหรือไม่ จึงลองจับอีก หนึ่งภายใต้สายตาที่จับจ้องของพระนาง ก่อนจะค่อยๆ โนมตัวเข้าไปทาบ ทับริมฝีปากกับพระนาง

ต่งหลังจี้วไม่ได้หลบเลี่ยง นิ้วมือกำคอเสื้อเขาเอาไว้ เมื่อลืมรสสุรา ร้อนแล้วก็เอ่ย “เจ้าคิดมากไปนะ”

แผ่นหลังของเจิ้งอวีเหิงแข็งทื่อ ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง “กระหม่อม ...”

“อายเจียแก่จะให้อวีเหิงร่ำสุราเป็นเพื่อนเท่านั้น” ต่งหลังจี้วอดหัวเราะ ไม่ได้ “แต่ดูเจ้าสิ”

เจิ้งอวีเหิงคิดว่าการแสดงเมื่อครู่ของตนสูญเปล่าเสียแล้ว เขากล่าว “... กระหม่อมลวงเกิน”

ต่งหลังจี้วเอ่ยอย่างขบขัน “มิใช่เจ้าลวงเกินจนชำนาญแล้วหรือ หรือ”

เจิ้งอวีเหิงทั้งรู้สึกผิดทั้งอับอาย พลังกัมหนาลงอย่างสงบเสงี่ยม มือ ถือจอกสุราแน่นจนข้อนิ้วขึ้นสีขาว “กระหม่อมผิดไปแล้วพะย่ะค่ะ”

หมอล่วงเจิ้งเคยชินกับการยอมรับผิด หากจะให้เขารับผิดนั้นเป็น เรื่องง่ายตายมาก แต่ตราบใดที่ในใจเขาคิดว่าตนผิด นั้นก็ยอมเป็นการรู้สึก ผิดจริงๆ

ต่งหลังจี้วเอ่ยถาม “รู้สึกผิดจริงๆ หรือ”

พระนางเป็นเหมือนชาวประมงมากประสบการณ์ที่นั่งเฝ้าอยู่ริมฝั่ง อย่างสบายๆ “แล้วจะแก้ไขสิ่งที่ตนทำผิดพลาดหรือไม่”

เจิ้งอวีเหิงล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อถูกหลอกล่อให้โพล่พ่นน้ำขึ้นมาสุม อากาศ ก็เอ๋ยเสียงแผ่วด้วยความหดหู่ใจ “ไม่... ไม่แก้ไขหรือไม่พะย่ะค่ะ”